

Gitte Elisabeth Hansens prædiken 2. påskedag

Taler

Gitte Elisabeth Hansen
Sognepræst

Omstændigheder

Prædikentekst

Lukasevangeliet kapitel 24, vers 13-35

1 Nye øjne at se med – et dobbeltblik

5

Ikke brug for præster

For ikke så længe siden læste jeg en lille beretning fra en præst, der havde afløst i et nabosogn påskedag. Han havde afløst der ofte og kendte derfor graveren, der
10 hed Knud, meget godt.

Og i forbindelsen med prædiken, hvor præsten havde talt om opstandelsen og om de ting, der går over vores fatteevne, og da solen oven i købet strømmede ind af vinduerne denne påskemorgen, da blev præsten grebet af stemningen og
15 sagde: ”Og i Guds rige, hinsides vores verden, ja, der bliver der ikke brug for gravere”!

Gudstjeneste gik videre med påskesalmer osv. Og da gudstjenesten var slut og pastoren sagde farvel og glædelig påske til kirkegængerne, kom da også graveren
20 Knud hen til præsten for at hilse.

Præsten var spændt på, om Knud havde lagt mærke til den lille kvikke bemærkning under prædiken – og det havde Knud.

25 For graveren, der var kvik i bemærkningen sagde: ”Ja, og der bliver heller ikke brug for præster!”

De to vandringsmænds øjne åbnes

Hvad er et opstandelsessyn? Det skal min prædiken handle om. Og så skal den
35 handle om at få nye øjne at se med. Efter påske ser vi dobbelt!

De to disciple fra det sorteste mørke og den største sorg. For deres gode og
underlige ven Jesus, - han, der skulle frelse verden, blev dræbt, og det så ud som
om ondskaben endelig havde sejret.

40

Men det forunderlige er, at de egentlig heller ikke har brug for præster. For Jesus
selv udlægger skrifterne for dem. Alligevel er de underligt til mode, de kan se
ham og alligevel ikke. De er tunge i hovedet efter alt det der er sket de sidste par
dage – tunge i hovedet, som man kan være det, når én i den nære familie lige er
45 død.

Men da denne fremmede tager brødet, og brækker det midt over og velsigner det
og giver dem det, så åbnedes deres øjne.

50 Og det pudsige er, at de ikke af sig selv kunne se ham. Som når vi siger: Jeg kan
ikke se Gud – så ham gider jeg ikke at tro på.

Vi vil se og så tro – ikke omvendt. På den måde der er vi ikke bedre end de
allerførste disciple.

55

De skulle også have *ham* til at åbne deres øjne.

Jeg forestiller mig, at de to modløse disciple, de gik der på vejen i deres egen
glasboble. som om at, deres syn og hørelse var skærpet af de voldsomme
60 begivenheder med korsfæstelsen på Golgata – og bagefter de skøre kvinder, der
kommet tilbage fra graven og fortalte om, at graven var tom. At Jesus lever.

De gik virkelig og diskutererede hvad der var op og ned i det hele. Vendte forvirret
verdenssituationen.

65

Og nu var de bare mere forvirrede. For på den ene side så de ham lyslevende på

vejen, men så ham alligevel ikke. De hørte ham tolke skrifterne, men hørte ham alligevel ikke. Var det mon en aprilsnar?

70

Men da de kom til at føle, smage og lugte brødet – da åbnedes deres øjne. De kunne dufte Jesus på det gode brød.

75

Og de så, at det var ham ved at dufte, fornemme og pludselige huske, hvad han havde gjort skærtorsdag aften.

80

For nu, her på opstandelsens dag, gjorde han igen det samme: Han tog brødet og brød det og delte det midt over og gav dem det. Nøjagtig som han havde delt sit liv med alle ham mødte. Og så er det de ser ham og genkender ham.

De 'brænder' siges der – sådan er det at se med maven eller hjertet, hvad der i denne sammenhæng er det samme.

85

Nu fik åbnet øjnene for mørket, – så kommer disse disciple fra Golgatas mørke ud i lyset.

90

Og det gør de på en ganske særlig måde. For hvor verden før havde været adskilt i ondt eller godt, så kommer disse to mennesker nu til at se sejren *gennem* lidelsen.

Nu ser de at godheden gennemsyrrer ondskaben – ligesom gæren eller Guds kraft gennemsyrrer brødet og får det til at vokse.

95

Og når ondskaben ikke længere er overladt til sine egne spiraler, og når godheden får sit område, får form og krop, så begynder en ny historie. Så bliver livet større.

Sådan er det, når man pludselig kommer til at se med hjertet.

100

At komme til at se med hjertet er at få syn for, at efter Jesu opstandelse, er Gud *i* alt, *over* alt, *ved* alt, og *med* alt. For den, der får åbnet sine øjne, kommer til at se Guds spor der, hvor han mindst venter det.

105

At komme til at se med hjertet er selv at opstå fra de døde. Og det var på en måde det det gjorde denne påskeaften.

At se med hjertet At se med hjertet er ikke noget, vi er gode til længere i vores kultur. Vi er mere vant til at se med hjernen.

110

Men hjernens sprog er ofte *enten – eller* sprog. Hjernens sprog er, at tingene skal være Sort/ hvid som det er på mode lige nu. Alt skal være sort/hvidt.

Både køkkener, badeværelser og meninger.

115

Det er også det nemmeste. For så behøver vi jo ikke se nuanceret på livet eller at livet er farverigt. Så behøver vi jo ikke at tale sammen og finde kompromisser i f.eks. faglige konflikter, som vi ser det lige nu.

120

I vores kultur er det efterhånden sådan, at vi passer hvert sit. Sådan er det i en kultur, hvor hjernen og det vi kalder rationaliteten sejrer. Vi får flere kolde hoveder end varme hjerter i brand. Hjerter, der tør skønne hvad der er godt for mennesker i stedet for at sætte maskiner til at regne.

125

Men hvis vi tør bruge hjertesproget lidt mere, så åbner verden sig. Så bliver verden større og farverig og nuanceret.

Hjertesproget kan sige både- og. At se med hjertet er når man har mod til også at lade de skarpeste modsætninger og meninger stå sammen i samme rum.

130

Opstandelsens syn

135

Opstandelse er, at hjertets øjne igen bliver åbnet. Så vi kan se på verden og os selv med et nyt blik.

140

Det blik, som vor opstandelse giver, kan vi kalde et dobbeltblik. Det er det blik, som tør se nuanceret på verden.

Og nu vil jeg så kort vende mig til begyndelsen af bibelen. Det først Gud sagde var, at der skulle være lys. Og der blev lys. Men det pudsige er, at det først er fire dage efter, at han skaber solen og månen og stjernerne.

Det lys han begyndte med at sige, der skulle være, var altså et helt andet lys, end det, vi kender fra himmellegemerne.

150 Hvad var det så for et lys der var så vigtig for Gud at begynde med? Ja, det er hjertets lys. Det lys, som fik det til at brænde i de to modløse disciples hjerter.

Vi taler selvfølgelig om kærlighedens lys. Det lys, som vi alle sammen dybest set lever af – det er opstandelsens lys. Glædelig påske! Amen.

155

Kilde

Manuskript tilsendt af taler og udgivet af Danske Taler med tilladelse fra taler.

Kildetype

Digitalt manuskript

160

Tags

2. påskedag, Første tekstrække, Prædiken, Prædikener fra 2000-tallet

URI

<https://www.dansketaler.dk/tale/gitte-elisabeth-hansens-praediken-2-paskedag>

165

170

175

180